

Evangelí del diumenge de la setmana XXXIII de durant l'any (B): veuran el Fill de l'Home

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana XXXIII de durant l'any.
“El cel i la terra passaran, però
les meves paraules no
passaran”. En el judici quedarà
palès si hem caminat a la nostra
vida a la llum de la Paraula de
Déu, o si l'hem menyspreat,
fiant-nos de nosaltres mateixos.

Evangelí (Mc 13, 24-32)

Però aquells dies, després de la tribulació, el sol s'enfosquirà i la lluna ja no farà claror; les estrelles aniran caient del cel i els estols celestials trontollaran. Aleshores veuran el Fill de l'home venint entre núvols amb gran poder i majestat. I llavors ell enviarà els àngels a reunir els seus elegits des dels quatre vents, de l'extrem de la terra a l'extrem del cel.

Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i comença a treure fulla, coneixeu que l'estiu és a prop; igualment, quan veureu que succeeix tot això, sapigueu que ell és a prop, que ja és a les portes. En veritat us dic que no passarà aquesta generació sense que tot això hagi succeït. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. D'aquell dia i d'aquella hora, ningú no en sap res,

ni els àngels del cel ni el Fill, sinó tan sols el Pare.

Comentari

Jesús parla amb els seus deixebles asseguts a la muntanya de les Oliveres, davant del Temple de Jerusalem. Un d'ells pondera la solidesa i la magnificència de la construcció, i tots queden sorpresos quan li respon: “Veus aquestes grans construccions? Aquí no quedarà pedra sobre pedra: tot serà destruït” (*Mc 13, 2*).

Les seves paraules, interrompent uns comentaris plens d'admiració, resultaven esglaiadores: de quina catàstrofe parlava? Per a ells això només podria passar a la fi del món. El final era imminent?

En la resposta de Jesús s'entrellacen paraules de l'Antic Testament, concretament del llibre de Daniel, amb altres d'Isaïes i Ezequiel. Utilitza imatges de gènere apocalíptic ben conegudes en la tradició d'Israel: “el sol s'enfosquirà i la lluna ja no farà claror; les estrelles aniran caient del cel i els estols celestials trontollaran” (*Mc* 13, 24-25).

Però els vaticinis dels antics profetes culminen en la manifestació gloriosa de Jesucrist, el Messies esperat, que, per sobre dels cataclismes del cosmos i dels vaivens de la història humana, roman com a punt ferm i estable: “Aleshores veuran el Fill de l'home venint entre núvols amb gran poder i majestat” (*Mc* 13, 26).

El Mestre desvia l'atenció dels detalls accessoris, com són els relatius al temps i el moment concret en què sobrevindrà el final, per centrar-se en el que és fonamental. “El Crist és

el Senyor del cosmos i de la història —ensenya el Catecisme de l'Església Catòlica—. En ell, la història de l'home i fins tota la creació troben la seva recapitulació, l'acabament transcendent” [1].

La resposta de Jesús no ofereix una descripció del que passarà, sinó que és una invitació a viure bé el present, a estar atents, sempre preparats per a quan vingui el Fill de l'Home i ens demani comptes de la nostra vida.

El Mestre ensenya que la història dels pobles i de les persones té una meta que és la trobada definitiva amb el Senyor. Quan i com succeirà no té per a nosaltres més interès, per això diu Jesús de manera provocativa que “D’aquell dia i d’aquella hora, ningú no en sap res” (*Mc 13, 32*).

Deliberadament ens aparta d'una curiositat superficial pels esdeveniments del futur per mostrar allò realment important. Assenyala el

sender just per on caminar per arribar a la vida eterna: “El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran” (Mc 13, 31). Tot passa —ens ve a recordar—, però la Paraula de Déu no canvia, i és guia estable per regir el nostre comportament. Només té sentit i estabilitat una vida que es recolza i fonamenta a la Paraula de Déu que Jesús ens ha donat.

Al Credo confessem que Jesucrist “se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós; i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts”. “Llavors —diu el Catecisme—, es farà llum sobre la conducta de cadascú i es revelaran els secrets dels cors. Llavors es condemnarà la incredulitat culpable, que ha tingut per no-res la gràcia que Déu oferia. L'actitud envers el proïsme revelarà l'acolliment o el refús de la gràcia i de l'amor diví”[2]. En el Judici quedarà palès si hem caminat a la

nostra vida a la llum de la Paraula de Déu, o si l'hem menyspreat, fiant-nos de nosaltres mateixos.

[1] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 668.

[2] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 678.

Francisco Varo // Mark Basarab
- Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xxxiii-de-
durant-lany-b-veuran-el-fill-de-lhome/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xxxiii-de-durant-lany-b-veuran-el-fill-de-lhome/)
(13/08/2025)